

„Święty Sebastian”:

Celem pracy dyplomowej było przedstawienie ołtarza dla współczesnego św. Sebastiana. Współczesnego dzięki swej uniwersalności. Wyzwaniem więc było nadanie mu formy z którą każdy mógłby się utożsamić. Szukając jej zwróciłam się ku mojemu doświadczeniu ze zjawiskami animalizacji i antropomorfizacji, oraz przypisywaniu świętym (jak w przypadku czterech ewangelistów) zwierzęcych symboli. W ostatecznym projekcie, mojemu Sebastianowi nie została nadana żadna konkretna płeć ani grupa etniczna. Zamiast ludzkiej nosi on głowę zająca, zwierzęcia łownego, którego odmiany występują na wszystkich, zamieszkałych przez człowieka kontynentach. Pozwala to widzowi na łatwiejsze utożsamienie się ze świętym, oraz tym co sobą reprezentował.

Starłam się również spotęgować napięcie sceny faktem, że w tym przypadku, św. Sebastiana dzielą sekundy od bycia przestrzelonym.

Patrzy on wprost na nadlatującą śmierć i swych oprawców, ze strachem w oczach. Kara ta została mu wymierzona przez jego własnych pobratymców, za opowiadanie się po stronie prześladowanej mniejszości.

Cała praca ma więc charakter instalacji, mogącej stanowić bezpieczny obiekt kultu dla grup niesprawiedliwie potraktowanych przez kościół (do którego ów święty należy), jak i wytknięcie hipokryzji instytucji kościelnych, wybiórczo sprzedających miłość opatrności swoim wiernym.

Opis pracy dyplomowej:

Obiekt w postaci czarnego, drewnianego ołtarza (tryptyku).

Konstrukcja o wymiarach 110 x 80 i 170 x 110 cm, składa się z pięciu pól obrazowych, a jej skrzydła osadzone są na zawiasach, co umożliwia jej zamykanie i otwieranie.

Przed otwarciem, na zamkniętych skrzydłach widać dwie kolumny tekstu, zaprojektowane i wydrukowane za pomocą technik cyfrowych.

Tekst rozpoczyna się inicjałem litery S, w którą została wpisana ilustracja zająca zaplątanego we wnyki. Sam tekst jest napisany przy użyciu fontu Ancient Medium, pomagającym ustylizować go na średniowieczny manuskrypt, przedstawiający przypowieść o Świętym Sebastianie.

Po otwarciu ołtarza widzowi ukazuje się scena, w której centrum znajduje się humanoidalna postać, z głową oraz kończynami zająca, przywiązana do pala. Głowę figury wieńczy czerwona aureola, ustylizowana na okręgi tarczy strzelniczej. Na otwartych skrzydłach widnieją promieniście rozłożone, czerwone strzały, skierowane sugestywnie na postać którą otaczają. Trzy wewnętrzne grafiki zostały wykonane w technikach wklęsłodrukowych (odprysku, akwatinty) i były podkolorowywane farbami temperowymi.